

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068647104/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Uvillie. Undertiden drog han Barnet tæt hen til sig og stirrede i dets yndige Ansigt, for i de barnlige Træk at lede om den forhadte Faders, og til sin Qval forestille sig, at de vel desværre havde været skjønne. Han blev saaledes med hver Dag mindre Herre over sig selv og bestræbte sig næsten ikke længere for at skjule det Voldsomme og Wilde i sit Hjertes Tilstand for Claudine, i hvis rolige, stille Tilværelse hans stormfulde Nærhed forstyrrende begyndte at indgribe. Ikke blot mødte hun ham tidlig og silde paa hver af sine Yndlingsveie, men da hun, paa Grund heraf, ikke længere ene forlod Huset, saae hun ham saa ofte staae for sig, naar hun med sit Arbeide sad under sit kjære Kastanietræ, at hun med Bekymring forudsaae, at hun snart maatte forlade dette yndede Tilflugtssted og lukke sig inde i sit Værelse; thi denne brændende Elskers hele Væsen og Hentydninger til de Lidelser, hun foraarsagede ham, indjog hende en ufrivillig Forfærdelse.

Det Urimelige i dette Forhold kunde naturligvis ikke vedvare i lang Tid. I et lyst Øieblik besluttede Baronen omsider at gribe rask i sin Skjæbnes Urne, og med en tilkæmpet rolig Mine nærmede han sig en Dag, da Claudine havde vovet sig ud i Haven.

Med et Udtryk af stille Bedrøvelse sagde han: De vil dog ikke flygte for mig, som for et vildt Dyr, men unde mig et Øiebliks Samtale?

Claudine anviste ham en Plads ved sin Side under Kastanietræet, der med venlig Haand skjulte de To med sine yppige Blomster, med sine brede Blade og Grene, ligesom det vidste, at den forestaaende Samtale vilde handle om Kjærlighed.

Med en Stemme, der ikke var fri for en sagte Skjælven, sagde nu Baronen: Det, jeg har paa Hjertet at sige Dem, veed De ganske sikkert, thi jeg kan ikke troe, at De kunde mistyde den ubegrændsede Høiagtelse, jeg nærer for Dem. At jeg elsker Dem, kan ikke være Dem nogen Nyhed. Jeg saae Dem første Gang uden at sees af Dem, og fra det Øieblik af har jeg ingen anden Tanke havt end Dem. Jeg kan med Sandhed forsikkre, at De er min første Kjærlighed, og De vil ogsaa blive den sidste. Derfor kommer jeg for med rene Ord at beile til Dem. Vil De blive min Kone? Alt, hvad mit er, lægger jeg for Deres Fodder, jeg vil være Dem den kjærligste Ægtemand, og sørge, som Pligten kræver, for Deres Søns Opdragelse og Deres Skjæbne efter min Død. Siig, vil De gjøre mig til det lykkeligste Menneske?

Med stor Undseelse svarede Claudine: Ak, Hr. Baron! En saa paa-